

[Busch-Jensen.]

deres Forhold blev senere nærmere oplyst. Det er klart, at naar man senere kom bedre til Bunds i Sagerne Art, ændrede Domstolens Bedømmelse sig, og saa vil det stemme med Ret og Billighed ved Anke og Benaadning at faa rettet de tidligere Domme, som man skønner at være for strenge.

Over for de Bemærkninger, jeg gjorde om, at de milde Domme, der var afsagt i Sønderjylland, gav tilstrækkeligt Grundlag for Løsladelse i andre Sager, der stod lige saadan, gjorde det ærede Medlem, saa vidt jeg forstod, gældende, at der altid var et Moment af Usikkerhed ved Udmaalingen. Det er rigtigt, men hvis det Argument har nogen Vægt i denne Sammenhæng, saa vender det sig i det hele taget mod den Bestemmelse, vi vedtog i Fjor om, at Sager, der skønnes at kunne afgøres med en Dom af en vis ringe Størrelse, ikke skal foranledige fortsat Fængsling. Saa jeg forstaaer ikke, at der deri ligger nogen berettiget Indvending mod det, jeg har sagt.

Endelig skal jeg sige over for den højtærede Justitsministers Bemærkninger, at der i det, som den højtærede Minister gjorde gældende, ikke er noget Argument mod noget af det, jeg har sagt. Den højtærede Minister har, som jeg paaviste, en, man kan kalde det lykkelig eller ulykkelig Evne til at frigøre sig for Kendsgerningerne, og naar man saa svæver oppe i det høje lyseblaa, saa kan man sige en Mængde Ting, man ikke vil kunne sige, naar man holder sig til Kendsgerningerne.

Den højtærede Minister gav en lang Udvikling af, hvad der stod i Cirkulæret af 11. August til Rigsadvokaten og vilde derfra formodentlig hente Modbemærkninger mod mine Betragtninger om den Praksis, der har været eller ikke været i Sønderjylland. Det hører jo ingen Steder hjemme, for Cirkulæret endte med en Opfordring til Rigsadvokaten om at gøre en særlig Indstilling med Hensyn til Sønderjylland. Jeg har før sagt, hvorfor denne Indstilling maatte lade vente paa sig, den kom altsaa meget kort Tid efter, at Ministeren havde tiltraadt sit Embede. (Første Næstformand [Arnth Jensen] rejser sig). . . . Jeg er angrebet som Minister og beder om at faa en Smule Løjlighed til at forsvare mig ogsaa paa det Punkt.

Første Næstformand (Arnth Jensen): Forretningsordenen foreskriver bestemte Regler. Det ærede Medlem kan tage en kort Bemærkning senere.

Busch-Jensen: Jeg skal saa straks slutte. Den højtærede Minister gav tilsyneladende en Redegørelse for sin Stilling til denne Indstilling fra Rigsadvokaten og sagde, at han havde taget det Standpunkt, at man burde vente lidt. Var det ikke saadan? Hvad den højtærede Minister i Virkeligheden besluttede, staaer med rene Ord i Justitsministeriets Skrivelse af 10. December. Maa jeg have Lov til at citere et Par Ord. Efter i Indledningen til Skrivelsen til Rigsadvokaten at have gjort Rede for, at det drejer sig om Behandlingen af det tyske Mindretals Medlemmer, som har deltaget i „Zeitfreiwilligendienst“, „Selbstschutz“ og „Schleswigsche Kameradschaft“, og derunder Spørgsmaalet om Mindretalsmedlemmers Deltagelse i tysk Krigstjeneste eller Vagttjeneste under Værnemagten, staaer der videre:

„I denne Anledning skal man meddele, at Justitsministeriet finder det rettest, at Sager angaaende danske Statsborgeres Deltagelse i saadan Virksomhed ikke afgøres, før der er truffet Afgørelse af de Spørgsmaal, som overvejes af det Udvalg, som beskæftiger sig med Ændringer vedrørende Forræderilovgivning.“

Altsaa, den højtærede Minister har ønsket at udsætte at tage Stilling, indtil han saa Resultatet af Forhandlingerne om Ændring af Forræderiloven. Det er det, jeg har sagt, og det maa jeg fastholde.

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg skal ikke forlænge Diskussionen meget. Jeg vil kun sige til det ærede Medlem Hr. Busch-Jensen, at naar han siger, at jeg har en Evne til at frigøre mig for Kendsgerningerne, og at der ingen Kendsgerninger var i det, jeg fremførte, saa overlader jeg trygt til Medlemmerne i denne Sal at afgøre, om det ikke var en Række af Kendsgerninger, som jeg byggede mit Indlæg op paa, Kendsgerning paa Kendsgerning.

Naar det ærede Medlem siger, at Skrivelsen af 11. August jo netop krævede en Indstilling særlig for Sønderjylland, maa jeg dertil svare, at Skrivelsen af 11. August gav generelle Regler for hele Landet, ogsaa for Sønderjylland, men føjede dertil, at Ministeren ventede en særlig Indstilling vedrørende Forholdene i Sønderjylland. Denne Indstilling havde det ærede Medlem ikke mere Hastværk med at faa frem, end at han roligt kunde sidde den 8. November ud uden at bede Rigsadvokaten om at faa en saadan særlig Indstilling, vel nok fordi det ærede